

σι, γεν: εγω, δοτ: ему, αἰτ: его, ἅμα δὲ ἔχουσι πρόθεσιν, προσ-  
λαμβάνουσι πρὸ ἑαυτῶν τὸ σύμφωνον ἢ πρὸς εὐφωνίαν. π. γ.  
отъ него, къ нему, съ него, надъ ними, ἐν δὲ τῇ Βουλ-  
γαρικῇ γλώσσῃ, εἴτε ἔχουσι πρόθεσιν εἴτε μὴ, πάντοτε λαμ-  
βάνουσι τὸ εἰρημένον ἢ π. γ. него викай (αὐτὸν φώναζε),  
нему кажи (αὐτῷ εἰπέ) καὶ τ.λ.

Σημ: 2. Τὰ ἐπίθετα τοῦ οὐδετέρου γένους λαμβάνουσιν εἰς  
τὸν πληθ: ἀριθμὸν ὅχι τὸ οὐδέτερον ἄρθρον та, ἀλλὰ τὸ тѣ.  
π.γ. τὰ φρόνιμα παιδιὰ (умнитѣ момчѣта καὶ ὅχι: умни-та).

Σημ: 3. Τὸ δύο (ἀρσενικῶς κάμνει два ἐπὶ ἀφύχων καὶ  
ἀλόγων ζώων, ἐπὶ προσώπων δὲ προστίθεται αὐτῷ ἡ συλλαβὴ  
ма καὶ γίνεται двама καὶ μὲ τὸ ἄρθρον та двама-та (ἐκ  
τοῦ ἀρχαίου οὐϊκοῦ ἀριθμοῦ τῆς δοτικῆς πτώσεως двѣма καὶ  
ἀρχαιότατον двѣма). τὸ δὲ θηλ: καὶ οὐδετ: γένος κάμνει  
двѣ καὶ λαμβάνει τὸ ἄρθρον тѣ, двѣтѣ жени, двѣтѣ мом-  
чета. Οὕτω κλίνεται καὶ τὸ τρι (τρεις τρία) трима, чѣтри  
(τέσσαρες τέσσαρα) четърма, петъ (πέντε) петύма, шесть  
(ἕξ) шестύма. Τὸ δὲ седемъ (ἑπτὰ) κάμνει седмύна, καὶ τὸ  
осемъ (ὀκτώ) осмύна. Τὸ деветъ ὁμῶς καὶ τὸ десетъ (ἐν-  
νέα καὶ δέκα) πάλιν λαμβάνει ма: деветύма, десетύма.  
Ἀπὸ τοῦ чѣтри ἕως τοῦ сто (ἑκατὸν) τὸ θηλυκὸν καὶ οὐδέ-  
τερον γένος λαμβάνει ἀντὶ τοῦ тѣ ἄρθρου καὶ τὸ тѣхъ: чѣ-  
тритѣ ко̀жи ἢ чѣтри-тѣхъ ко̀жи (τὰ τέσσαρα δέρματα).  
Καὶ τὸ сто (ἑκατὸν) λαμβάνει τὸ ἄρθρον тѣ καὶ тѣхъ, τὸ δὲ  
двѣстѣ (διακόσια ἐκ τῆς ἀρχαίας προθετικῆς πτώσεως двѣю-  
стѣхъ) λαμβάνει τὸ ἄρθρον та. Οὕτω καὶ τὸ триста (τρια-  
κόσια ἐκ τῆς ἀρχαίας ὀνομαστ: αἰτιατ: καὶ κλητ: трѣ ста)  
λαμβάνει τὸ та, τὸ δὲ τετρακόσια κάμνει чѣтри стотинъ=  
τέσσαρα ἕξ ἑκατοντάδων (ἀρχ: γεν: πτώσις), ὥς καὶ τὰ петъ  
стотинъ, шѣсть стотинъ, седемъ стотинъ, осемъ стотинъ  
деветъ стотинъ, καὶ λαμβάνουσι τὸ ἄρθρον тѣ ἢ тѣхъ.